

Arrest

nr. 90 537 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Karaj. Gedurende vijftien jaar onderhield u vriendschappelijke banden met vijf Assyrische schoolgenoten. Ze vertelden u over de Bijbel, Jezus en het christendom. Jullie bespraken de voor- en nadelen van het christendom en de islam en u vernam van uw sterk gelovige vrienden dat in het christendom mannen en vrouwen gelijke rechten hebben en dat vriendschap centraal staat. U voelde zich hierdoor aangetrokken. U besloot zich te bekeren. U bezocht samen met uw vrienden enkele keren een kerk van de Assyrische gemeenschap. U volgde de ceremonie. U liet er zich

fotograferen. Zes jaar geleden migreerden al uw Assyrische vrienden naar de Verenigde Staten. Sinds hun vertrek onderhield u nog telefonisch contacten. Intussen besprak u uw wedervaren met uw vriend B. B. {..}. Ook hij toonde interesse. U besloot uw neef H. R. A. {..}, zoon van uw tante en haar erg conservatieve echtgenoot, in te lichten over uw intentie om u te bekeren. U voelde op dat ogenblik dat uw neef H. R. {..}, die eerder openstond voor dergelijke zaken, conservatiever was geworden. Met uw conversatie wilde u proberen uw neef warm te maken voor het christendom. Op 29/09/1390 (Perzische kalender, komt overeen met 20/12/2011 in de westerse tijdsrekening) belde uw tante uw moeder op. Ze waarschuwde uw moeder dat uw conversatie met uw neef was opgenomen en dat haar echtgenoot de opname in zijn bezit had. Ze raadde uw moeder aan u twee dagen thuis weg te houden. U vertrok daarop op 30/09/1390 (21/12/2011) naar uw vriend B. {..}. Dezelfde dag belden agenten in burger aan bij uw moeder. Ze vroegen naar u en voerden een huiszoeking uit. Uw laptop, verboden drank, een Bijbel en foto's van u met uw christenvrienden werden in beslag genomen. U denkt dat uw conservatieve oom de autoriteiten verwittigde om u een lesje te leren. Dezelfde avond vertrok u van het huis van uw vriend naar Ramsar, waar u logeerde bij een vriend van de ex-echtgenoot van uw zus. Na drie weken vertrok u naar Urumiyeh. Intussen werden u en uw moeder opgeroepen bij het plaatselijke Bassidj-bureau (bureau van de Mobilisatie van de Verdrukten). Uw moeder vertelde er dat u niet meer thuis was. Ze lichtte u erover in. U regelde een smokkelaar die u vanuit Iran naar Turkije bracht. Vanuit Istanbul werd u met een vrachtwagen naar Europa gesmokkeld. Op 22 februari 2012 kwam u in België aan. U werd opgevangen door twee smokkelaars die u naar het Verenigd Koninkrijk zouden sturen. Op 23 februari 2012 werd u door de Belgische politie aangehouden. U werd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten of asiel aan te vragen. U keerde terug naar de woning van de smokkelaars. Na een mislukte poging om vanuit Nederland naar het Verenigd Koninkrijk te reizen, besloot u op 17 april 2012 alsnog in België een asielaanvraag in te dienen. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitsboekje (shenasnameh) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u, hoewel u in België reeds op 22 februari 2012 aankwam, pas een tweetal maanden later, i.e. op 17 april 2012, in België asiel aanvraagde. Als verklaring hiervoor zei u dat u naar het Verenigd Koninkrijk wou gaan en daarom aanvankelijk geen asiel in België vroeg. Pas toen bleek dat u niet in het Verenigd Koninkrijk zou geraken, besloot u alsnog in België asiel te vragen (CGVS, p. 11). Uw laattijdige asielaanvraag kan echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.

Daarnaast kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid en/of geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw intentie u te bekeren tot het christendom in het gedrang brengen. U stelde dat u het christendom leerde kennen via uw Assyrische vrienden. Gevraagd tot welke strekking binnen het christendom uw vrienden behoorden, verklaarde u dat nooit te hebben geweten. Nochtans verklaarde u op de hoogte te zijn geweest dat er christenen bestonden die anders dachten dan zij (CGVS, p. 6). Later zei u echter dat u pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vernam dat er verschillende takken binnen het christendom bestaan (CGVS, p. 8). U zou samen met uw vrienden enkele keren naar een kerk naar de wijk Shahr e Ara en naar een kerk in de wijk Hahr e Ziba, beiden in Teheran, zijn geweest. De benamingen van de betreffende kerken kende u echter niet (CGVS, p. 2-5). Na uw aankomst in België heeft u geen kerken bezocht, noch heeft u contact gezocht met de Iraanse christelijke gemeenschap. U stelde nochtans op de hoogte te zijn van hun bestaan (CGVS, p. 8).

Verder is het opmerkelijk dat u een uiterst gebrekkige kennis heeft over het christendom in het algemeen, nochtans de godsdienst tot dewelke u zich wil(de) bekeren. Zo zou u met uw vrienden hebben gesproken over het leven van Jezus en de Bijbel. Ze zouden u zelfs een Bijbel in de Perzische taal hebben geschonken en u zou er in hebben gelezen (CGVS, p. 6-7). Gezien u een Bijbel bezat en erin gelezen zou hebben, werd u gevraagd uit hoeveel grote delen de Bijbel bestaat. Hierover stelde u enkel dat u nog niet bekeerd was of opgeleid bent (CGVS, p. 6). Gevraagd of u het Oude en het

Nieuwe Testament kende, vroeg u zich af of het Oude Testament iets met kruistochten en oorlogen te maken had (CGVS, p. 7). U kon het begin van de Bijbel niet schetsen (CGVS, p. 6). Voorts gaf u verkeerdelijk aan dat de Bijbel door vier mensen geschreven was. In werkelijkheid werden de evangeliën – een onderdeel van de Bijbel – door vier evangelisten geschreven. De namen van deze vier evangelisten kende u niet (CGVS, p. 7). U kende evenmin Johannes de Doper (CGVS, p. 7). Ook over het leven van Jezus bleek uw kennis miniem. Zo wist u wel te vertellen hoe de moeder van Jezus heette, maar u slaagde er niet in de naam van Zijn aardse vader te geven. U beweerde zelfs dat Jezus geen aardse vader had (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u verkeerdelijk dat Jezus in Jeruzalem zou zijn geboren (CGVS, p. 7). Voorts kende u geen enkele parabel; u wist zelfs niet wat een parabel is (CGVS, p. 7-8). Evenmin kende u andere door Jezus vertelde verhalen. Toen u concrete voorbeelden van parabellen en andere verhalen (zoals de parabel van het verloren schaap, de parabel van de tien (wijze en dwaze) maagden en het verhaal van over de arme weduwe die geld in het offerblok van de tempel steekt) gegeven werden, kende u hiervan geen enkele (CGVS, p. 8). Gevraagd wat u dan wel had gelezen in de Bijbel die u bezat, stelde u zich niets meer te herinneren (CGVS, p. 8). U beweerde deelgenomen te hebben aan christelijke feesten, maar u kende er geen enkele (CGVS, p. 14). Van iemand die beweert zich te interesseren in een bepaald geloof en een bekering te overwegen kan nochtans verwacht worden dat deze op elementaire/eenvoudige vragen over dat geloof kan antwoorden, hetgeen bij u geenszins het geval bleek te zijn. De geloofwaardigheid van uw intentie om zich te bekeren wordt aldus ernstig ondermijnd.

Gezien u uw interesse voor het nieuwe geloof geenszins aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Iran – u zou zijn gezocht omdat u een kandidaat-bekeerling bent – fundamenteel op de helling te staan. Dat aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft neergelegd van uw problemen. U stelde nochtans nog voor uw vertrek uit Iran een convocatie te hebben ontvangen op uw thuisadres. Ook uw moeder zou een convocatie hebben ontvangen. U zou op de hoogte zijn geweest van het bestaan van deze documenten. Gevraagd waarom u een dergelijk bewijsstuk niet had meegenomen of dit had laten overmaken door uw moeder, stelde u enkel dat u daar niet aan had gedacht (CGVS, p. 14). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij alle demarches onderneemt en dat hij alle documenten aanbrengt die zijn relaas enigszins kunnen ondersteunen.

Verder verklaarde u dat u niet wist of er al dan niet een juridisch dossier tegen u werd opgemaakt; u leidde enkel uit het plaatsvinden van de huiszoeking af dat er wel een dossier tegen u moest zijn, maar u had hierover geen enkele zekerheid (CGVS, p. 14-15). Dat u niet over deze informatie beschikt, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is tot slot een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Hieraan kan er volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier blijkt dat, wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie belijdt, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor met de Iraanse autoriteiten problemen zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging en men zijn geloof in besloten kring belijdt, is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat u uw intentie tot bekering tot het christendom geenszins aannemelijk gemaakt heeft en dat uw kennis over het christendom uiterst minimaal is waardoor u logischerwijs niet in staat bent om over het christendom te spreken, verklaarde u in Iran niet aan bekeringsactiviteiten te hebben gedaan en in België zelfs geen contact te hebben gezocht met de Iraanse christenen, noch in België in een kerk te zijn geweest (CGVS, p. 8; p. 14).

Het door u neergelegde identiteitsboekje doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat, in wat als een enig middel kan worden beschouwd, verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Inzake het motief waarin gesteld wordt dat verzoeker pas een tweetal maand na zijn aankomst asiel aanvraag in België, stelt verzoeker dat de smokkelaars die hem naar België brachten en andere Iraanse kandidaat-politiek vluchtelingen hem hadden verzekerd dat hij in het Verenigd Koninkrijk zeker als vluchteling zou worden erkend, terwijl dit in België niet het geval zou zijn.

2.4. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker kwam in februari 2012 voor een eerste maal toe op Belgisch grondgebied en diende zijn asielaanvraag slechts in op 17 april 2012. De verklaring die verzoeker aanreikt door te stellen dat hem verteld werd dat zijn kansen in het Verenigd Koninkrijk om erkend te worden als vluchteling groter zijn dan in België, volstaat niet om te verklaren waarom hij pas een tweetal maanden later asiel aanvraagt, terwijl men mag verwachten dat verzoeker, indien hij werkelijk zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zich zo snel mogelijk over de beschermingsmogelijkheden informeert nadat hij op het grondgebied is toegekomen. Het land waar hij terecht komt dient van ondergeschikt belang te zijn aan het feit daadwerkelijk te worden beschermd tegen zijn vervolgers.

Verzoekende partij dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. Dat verzoeker twee maand heeft gewacht om asiel aan te vragen is naast de overige vaststellingen een bijkomende indicatie voor de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas. Zoals ook

verder zal worden vastgesteld heeft verzoeker geheel ongeloofwaardige verklaringen afgelegd en heeft hij tevens geen enkel overtuigend begin van bewijs voorgelegd.

2.5. Inzake het motief over de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn christelijke vrienden, stelt verzoeker het volgende: *“Verzoeker brengt hier tegen in dat met zijn antwoord "ik hoorde dat er christenen zijn die anders denken dan zij" heeft aangegeven dat er individuele verschillen zijn tussen de christenen, terwijl met zijn antwoord "neen, ik ben eigenlijk pas vandaag bij u er achter gekomen dat er aftakkingen zijn" hij het over stromingen in het christendom had, en niet over verschillen in opvattingen van individuele christenen, zodat verzoeker zich niet tegensprak, dat verder de kerken in Teheran worden aangeduid door verwijzing naar de wijk waar ze zich bevinden, zodat het aannemelijk is dat de bewoners van Teheran de christelijke benamingen van deze kerken niet kennen, dat verder hij slechts op 22 februari 2012 in België aangekomen is, en in een eerste periode hij volledig in beslag genomen is geweest door zijn pogingen om het Verenigd Koninkrijk te bereiken, dat hij in België slechts asiel heeft gevraagd op 17 april 2012, en dat hij in België eigenlijk niemand kende, zodat het evident is dat hij niet onmiddellijk de weg heeft gevonden naar kerken die bezocht worden door de Iraanse christelijke gemeenschap.”*

2.6. Verzoekers verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Immers mag redelijkerwijze van verzoeker, die stelde dat hij al vijftien jaar bevriend was met zijn Assyrische vrienden en via hen in contact kwam met het christelijk geloof (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 2-3), verwacht worden dat hij met hen ook over de verschillende strekkingen binnen het christelijk geloof praatte en wist tot welke strekking zijn vrienden behoorden. Uit het gehoorverslag blijkt overduidelijk dat verzoeker hier echter het antwoord schuldig op moet blijven (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2) hetgeen terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De a posteriori verantwoording die verzoeker voor deze onwetendheid thans in het verzoekschrift aanhaalt, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier en vermag geenszins afbreuk te doen aan de vastgestelde onwetendheid van verzoeker. Het blote en gratuite betoog van verzoeker dat kerken in Iran slechts genoemd worden naar de wijk waar ze zich bevinden, kan evenmin overtuigen om zijn vastgestelde onwetendheid dienaangaande te verantwoorden. Voorts dient gesteld dat van iemand die zich wenst te bekeren tot het christendom en om die reden zijn land van herkomst ontvlucht mag worden verwacht dat zijn interesse in het christendom dermate groot is dat hij ook in België contact zoekt met deze geloofsgemeenschap. Verzoekers verklaring dat hij zich enkel bezig hield met zijn pogingen om het Verenigd Koninkrijk te bereiken en hij hier niemand kende kan hiervoor geen afdoende verantwoording zijn nu hij toch ondertussen twee maand op het Belgische grondgebied verbleef en ervan mag worden uitgegaan dat hij in deze periode ook tijd had om andere zaken te doen. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk kennis te hebben van het bestaan van de Iraanse christenengemeenschap (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8).

2.7. Inzake het motief over verzoekers uiterst gebrekkige kennis over het christendom, brengt verzoeker hiertegen in dat zijn aantrekking tot het christendom een emotionele kwestie is geweest, dat in het algemeen er heel wat gelovige mensen zijn die enkel op gevoelsmatige basis geloven en weinig of geen kennis van de geloofsleer en van de theologische kwesties hebben.

2.8. Dat het christelijk geloof voor verzoeker iets louter gevoelsmatigs zou zijn, is geenszins een aannemelijke verklaring voor zijn uitermate gebrekkige kennis van het christendom. De vragen die verzoeker tijdens zijn verhoor werden gesteld, betroffen geenszins complexe theologische vraagstukken, maar betroffen eenvoudige basisprincipes van het christendom, die elke christen behoort te kennen. Van een persoon die verklaart dat hij zich wenst te bekeren tot een andere geloofsovertuiging, kan immers worden verwacht dat hij interesse betoont in dit voor hem nieuwe geloof en dergelijke basisprincipes kent. Verzoeker verklaarde bovendien de Bijbel in het Farsi te hebben gelezen (gehoorverslag CGVS, pp. 6-7) zodat deze verklaring niet strookt met zijn betoonde gebrekkige kennis van het christendom. Verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn bedoelde bekering tot het christendom Iran is moeten ontvluchten is gelet op voorgaande volstrekt ongeloofwaardig.

2.9. Inzake het motief dat stelt dat verzoeker geen enkel overtuigend begin van bewijs heeft voorgelegd, stelt verzoeker dat de bassidj de convocaties van hem en zijn moeder heeft gehouden en dat hij niet zeker is of zijn moeder wel een kopie heeft genomen. Hij stelt dat hij zal trachten deze documenten vanuit Iran te laten overkomen.

2.10. De Raad wijst erop dat de loutere intentieverklaring dat hij documenten uit Iran zal trachten te laten overkomen, geen bewijs inhoudt dat deze documenten effectief bestaan. De Raad merkt op dat,

wanneer kan worden aangenomen dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op de verklaringen van verzoeker dat hijzelf en zijn moeder convocaties hebben ontvangen – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker stelde inderdaad dat zijn moeder de convocaties had meegenomen naar de bassidj en dat hij niet weet of ze er een kopie van nam (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 14). Evenwel mag van verzoeker worden verwacht dat hij interesse betoont in de kernelementen van zijn asielrelaas en aldus met zekerheid zou moeten kunnen stellen of zijn moeder al dan niet nog bewijsstukken heeft liggen ter onderbouwing van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker dit niet weet staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.11. Inzake het motief dat hij verklaarde dat hij niet wist of er al dan niet een juridisch dossier tegen hem werd opgemaakt, maar het enkel vermoedde omdat er een huiszoeking heeft plaatsgevonden, stelt verzoeker dat het wel zeker zo is dat wanneer er een huiszoeking is er een dossier is, al heeft hij dit niet apart geverifieerd.

2.12. De Raad wijst erop dat verzoeker zich baseert op veronderstellingen om te verklaren waarom hij zich niet geïnformeerd heeft over de vraag of er al dan niet een juridisch dossier tegen hem werd opgemaakt. Evenwel wijst de Raad er nogmaals op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor zijn asielaanvraag, zich terdege informeert over de kernelementen van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker ervan uitgaat dat er een juridisch dossier tegen hem werd opgemaakt, maar nalaat dit ook effectief te verifiëren, strookt geenszins met de houding van een persoon die verklaart werkelijk te vrezen voor zijn leven en om die reden zijn land ontvlucht.

2.13. Inzake het motief dat uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim zijn geloof belijdt in discretie, men geen problemen zou mogen kennen met de Iraanse overheid stelt verzoeker dat het niet mogelijk is om een geloofsovertuiging totaal geheim te houden voor de buitenwereld. Het risico blijft bestaan, ook al belijdt men zijn geloof in kleine kring.

2.14. De considerans aangaande de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Zoals uit de bespreking hoger blijkt kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij zich wenste te bekeren tot het christendom en om die reden zijn land is moeten ontvluchten. Het gebrek aan kennis van verzoeker over het christendom is dermate groot dat hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan zijn interesse voor dit geloof. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

2.15. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER